

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

SAN JE BIO . . .

Foča, zatvor, febr. 85.

San je bio sasma tih.

Selim ispod jednog u udubinu drugog potkrovlja. Samoća je bila izvjesna i nimalo govorljiva. Premještala sam stvari očito bez njihova otpora. Praznina je samo mijenjala mjesto. Knjige, s posebnim sjajem koji poprimaju njihovi okviri od mnogo ticanja. Nada mnom kosina zida, preda mnom ravna pustoš vremena.

Na kosinu stavljala sam plakate, semiotičke pozive plošnih duša.

Jednu sliku, sasma malu, koju nikada do tada nisam posjedovala, jednu tinta-plavu, uokvirila sam u tanak drveni okvir i okačila o zid.

Samoća je bila sasvim izvjesna.

Govorim: najbolje bi bilo umrijeti kad bi čovjek mogao . . . , kad ne bi morao živjeti.

I slikar tog djelca, mada je samoća bila sasvim izvjesna, te tinta-plave minijature, stojeći tu negdje oko mene, rekao je pomirenim glasom:

"Da, treba preživjeti ovaj prostor i vrijeme. Da, kad se ne bi moralo ispuniti ove kockice vremena i prostora. . . "

(istrgnuti listovi)